

Den školy 18. 1. 2011 – 15. výročí

Vážený otče biskupe, vážená sestro představená, vážený otče spirituále, vážení pedagogové a zaměstnanci školy, milé sestry, vážení rodiče, přátelé a hosté, milí studenti a absolventi školy,

zdravím vás a vítám na oslavě 15. výročí znovuotevření naší školy. Je tu opět leden, svátek Panny Marie, Matky jednoty křesťanů, a před námi leží skoro celý nový kalendářní rok. A tak, trochu opožděně, vám děkuji za vše dobré, co jste pro nás v loňském roce udělali, a všem přeji požehnaný nový rok 2011, hodně úspěchů – hlavně našim čtvrtákům a oktávánům jak při maturitě (té státní i školní), tak i v dalším studiu nebo zaměstnání. Přeji vám a nám všem také hodně zdraví, spokojenosti a radosti ze života, ať se vám vše daří.

Na začátku chci poděkovat otci biskupovi za službu mše sv. pro naše školní společenství, našemu pěveckému sboru za její doprovod, ministrantům za profesionální asistenci a vám ostatním za pozornou účast okolo oltáře.

15 let – pro někoho hodně, pro někoho málo. Je to zhruba průměrný věk našich současných studentů; ten pedagogický je asi 2,5 krát vyšší – takže vlastně sami mladí lidé. V 15 letech se začíná stávat mladý člověk pomalu osobností. Má již za sebou první zkušenosti s dobrým i zlým, chápe mnohé souvislosti a prožil již první bolesti i radosti.

Stejně tak má starosti i radosti škola, a to samozřejmě i ta naše. Vzpomínám si, že asi pět dní po mém nástupu do funkce v roce 1997 mi volala tehdejší ředitelka školského úřadu s tím, že dostala politický úkol – zrušit naše právě se rozvíjející gymnázium v rámci optimalizace škol a šetření peněz. Podařilo se nám tehdy s našimi sestřičkami přesvědčit mocné, aby naše gymnázium ponechali. Nakonec byla zrušena a sloučena tři jiná gymnázia – dvě soukromá a jedno krajské.

Častokrát jsme museli dohodovat na ministerstvu i na kraji větší finance pro naši školu, protože jsme finančně strádali, jako církevní škole nám nikdy nepovolili nové kapacity, malou investici jsme dostali za ta léta jen jedinou. Příkladem takové snahy, zatím marné, může být třeba poslední čtyři roky boj o naši novou tělocvičnu.

A je to tu opět – od založení školy uplynulo půldruhé desítky let a zase několik měsíců finančně strádáme a podle důvěrné informace se náš kraj během několika týdnů chystá znovu optimalizovat – tedy zavírat a slučovat školy. Kéž to opět není ta naše!

Na druhé straně možná také díky těmto bojům o místo na slunci jsme pevně zakotvili na vzdělávacím trhu ve městě Brně, v Jihomoravském kraji i v celé České republice, společně se nám podařilo vyprofilovat školu a vyučované obory, vybudovat stabilní pedagogický sbor, a máme radost z úspěšného uplatnění našich více než sedmi set absolventů. To vše se podařilo díky několika následujícím faktorům.

Ani dny otevřených dveří jednou týdně, ani veletrh středních škol jednou měsíčně by nám nepomohly propagovat naši školu tak, jak to dělají naši studenti svými úspěchy při studiu, při různých soutěžích a olympiádách, na hudebních, výtvarných i divadelních reprezentacích školy, poctivým zapojením do odborných praxí a do veřejných sbírek, ale především tím, jak společně se svými rodiči o naši škole pěkně mluví na veřejnosti a doporučují nás mezi svými příbuznými, přáteli a známými.

Každoročně naše maturanty při rozloučení zde v kostele prosím o tři věci: aby nezapomněli poděkovat svým učitelům, poděkovat svým rodičům, příbuzným a přátelům na cestě ke zkoušce dospělosti, a také aby nám odpustili případné nespravedlnosti a křivdy, kterých jsme se jako hříšní lidé vůči nim dopustili.

Nejčastěji se totiž opakuje stížnost starších lidí, že se mládež bouří proti autoritě. Autorita ve škole je dvojí: ta legální, založená na úředním postavení učitele a ta reálná, založená na hodnotách, jejichž nositelem a dárcem učitel je. Mladí lidé se vzpírají autoritě prvního typu – té legální, ale touží po někom moudrém a zralém, komu by mohli důvěřovat a od něhož by se mohli naučit žít dobře, krásně a šťastně – tedy touží po autoritě reálné, opravdové. Staří zkušení učitelé nám říkají, že jenom ten pedagog, který denně vstupuje do tvrdé školy sebevýchovy, sám sebe zkoumá a pracuje na sobě, může být právě onou reálnou autoritou.

Dalším faktorem úspěchu je určitě podpora naší školy ze strany veřejnosti – tedy nám nakloněných politiků, duchovních, manažerů a pracovníků firem, podniků a úřadů, mediálních pracovníků, dárců, dobrodinců nebo také těch, kteří se za nás modlí.

Veledůležitým faktorem, který utváří naši školu, je práce a především společenství našich pedagogů a zaměstnanců. Učit, vést a vychovávat je totiž jeden z nejtěžších úkolů, jaký může být na člověka vložen. Životním úkolem pedagoga není získávat lidi pro sebe (to je poměrně snadná věc), ale získávat mladé lidi pro morální řád, vzdělávat je tak, aby poctivě pracovali pro dobro společnosti, aby měli smysl pro pravdu, právo a spravedlnost, i když je to tak těžké a často to není ani výnosné.

Na počátku bylo slovo – tentokrát slovo našich sestřiček zřizovatelek, kterým založily naši školu. Po celá léta jsou tu s námi a pomáhají nám svou prací, materiální i finanční podporou, sdílí s námi naše starosti a radosti a především se za nás modlí a obětují. A to je faktor, bez kterého bychom tu ani nebyli. Proto mi dovoluňte, abych nyní poděkoval symbolickým květinovým darem skrze naši sestřičku představenou všem našim sestřím zřizovatelkám.

K narozeninám člověka i k založení školy zaznívá obvykle nějaké přání do budoucna – co tedy přát naší škole do dalších let? Nedávno zesnulý významný český filozof Milan Machovec napsal: „Je nutno klást si cíle vysoké, závratné a přitom si uchovat pokoru dětí Božích.“ A ve své knize „Ježíš pro moderního člověka“ ten stejný autor píše: „...nikdo tě nenutí žít nízce, žít podle, zbaběle, egoisticky, zvěčněle... I když okolnosti života k tomu svádějí, i

když poměry, doba, tvá osobní slabost či rozumářská vypočítavost k tomu svádí, máš vždy možnost neredukovat své vědomí a své chování na svou bídu, máš možnost se povznést, být jiný, proměnit se vnitřně...“ Tolik citát.

Každá škola je především o lidech – a tak na základě těchto slov filozofa přejme do budoucna naši škole lidi (pedagogy, zaměstnance, sestry zřizovatelky i studenty), kteří si budou stále klást závratné cíle, přitom budou pokorní a budou se vždy schopni vnitřně proměňovat.

Děkuji vám za trpělivou pozornost.

Abychom naplnili výše uvedená slova, je také třeba neustále pozvedat svou duši a svou mysl vzhůru k nebi. Jedním z prostředků, jak duši a mysl pozvedat je, jak víme, také hudba. A proto se nyní zaposlouchejme do slavnostních tónů koncertu našeho školního sboru a sólových vystoupení, jež si pro nás připravili naši studenti a spolužáci. Prosím, abychom jim naslouchali s velkou úctou, protože tu pro nás vydávají ze sebe to nejlepší. Přeji vám všem hluboký duchovní a kulturní zážitek.

„Je nutno klást si cíle vysoké, závratné a přitom si uchovat pokoru dětí božích.“

(M. Machovec, Smysl lidské existence)

„...nikdo tě nenutí žít nízce, žít podle, zbaběle, egoisticky, zvěčněle...I když okolnosti života k tomu svádějí, i když poměry, doba, tvá osobní slabost či rozumářská vypočítavost k tomu svádí, máš vždy možnost - a třeba i v okovech - neredukovat své vědomí a své chování na svou bídu, máš možnost se povznést, být jiný, proměnit se vnitřně...“

(M. Machovec, Ježíš pro Moderního člověka)

Ing. Mgr. Jiří Haičman

18. 1. 2011